

חֲוִיָּה

טִיּוֹל חֲרָפִי

אָנִי רוֹצֶה לְסַפֵּר לָכֶם עַל חֲוִיָּה קָצַת מִפְּחִידָה.
בְּבִקּוּר גָּשׁוּם בְּנֵר שְׂבִיעֵי שֶׁל חֲנֻכָּה יִצְאָתִי עִם נֶעֱה וְהָדָר, שְׁתִּי
חֲבֵרוֹת, לְטִיִּל בַּשָּׂדֶה הַסְּמוּד לְבֵיתוֹ. נֶעֱלָנוּ מִגִּפְּיִם וְהִחֲזַקְנוּ
מִטְרִיָּה בִּידֵינוּ.

פְּתָאוּם הִרְגָּשְׁנוּ כִּי הָאֲדָמָה בּוֹצִיִת, וְאֲנַחְנוּ עֲלוּלוֹת לְשִׁקְעָ.
"בּוֹאוּ נִחְזֹר הַבֵּיתָה", אָמְרָה נֶעֱה. נֶעֱה עֲזָרָה לִי לְהוֹצִיא אֶת
רַגְלֵי מֵהַבוֹץ, הַדָּר עֲזָרָה לְנֶעֱה וְכוּלְנוּ רָצָנוּ בְּשִׁמְחָה בְּחֲזָרָה
הַבֵּיתָה.

אָנִי לֹא מְצִיעָה לְהַכְנִיס לְמָקוֹם שְׂיֵשׁ בּוֹ בֹּץ, כִּי יִכּוּלִים לְשִׁקְעָ
בוֹ, גַּם אִם נוֹעֲלִים מִגִּפְּיִם.